

JULIE LAWSON TIMMEROVÁ

Pět
DNÍ

Pět
DNÍ

JULIE LAWSON TIMMEROVÁ

Pět
DNÍ

Original title: Julie Lawson Timmer: FIVE DAYS LEFT

Copyright © 2014 by Julie Lawson Timmer

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form.

This edition published by arrangement with Amy Einhorn Books

Published by G. P. Putnam's Sons

a member of Penguin Group (USA) Inc. New York

Czech edition © Fortuna Libri, Praha 2014

Translation © Alena Amchová, 2014

Cover design © Francesca Spinelli, 2014

Cover picture © ISIFA/Gettyimages Creative RM/

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri.

www.fortunalibri.cz

Odpovědná redaktorka Alena Peisertová

První vydání

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, místa a události jsou buď výsledkem autorovy fantazie, anebo jsou použity fiktivně, a proto jakákoli podobnost se skutečnými živými či mrtvými osobami, obchodními společnostmi, událostmi či místy je čistě náhodná.

Všechna práva vyhrazena

Žádná část této publikace nesmí být reprodukována, ukládána do informačních systémů nebo rozšiřována jakýmkoli způsobem, ať už elektronicky, mechanicky, fotografickou cestou nebo jinými prostředky bez souhlasu majitele práv.

ISBN 978-80-7321-871-3

Pro Ellen

Část I

Úterý 5. dubna

ZBÝVÁ PĚT DNÍ

1.

Mara

MARA SI ZVOLILA METODU UŽ DÁVNO: PRÁŠKY, VODKA A OXID UHL-
natý. Říkala tomu „garážový koktejl“. To jméno vypadalo téměř ele-
gantně a někdy, když to vyslovila nahlas, dokázala sama sebe pře-
svědčit, že to nezní hrůzostrašně.

Pro Toma to však stejně hrozné bude, a kvůli tomu měla na sebe
zlost. Raději by to udělala tak, aby mu nezanechala tělo. Strašně ráda
by ho sice ušetřila a přála si, aby to nebyl on, kdo ji objeví, jenomže
věděla, že by pro něj bylo horší, kdyby mu nedovolila ji najít. Tohle
aspoň byla ta nejčistší možnost. Tom může někoho zavolat, aby přijel
a její auto odvezl. Zaplní její stranu garáže něčím jiným, aby ji tam už
neviděl. Dá tam třeba kola. Nebo zahradnické potřeby.

Své druhé auto. Možná by měla zařídit, aby mu ho potom do-
vezli. Nebylo by to ale divné? Dar od mrtvé manželky. Měla mu ně-
jaké dát už před lety. K výročí, nebo na oslavu, když si domů přinesli
Lakshmi jako miminko. Nebo prostě jen tak. Měla udělat tolik věcí.

Zamračila se. Jak je možné, že strávila téměř čtyři roky tím, že
odškrtávala všechny ty položky z dlouhého seznamu, co má ještě za-
řídit, než umře, a přesto tu teď pět dní od té chvíle přemýšlí o věcech,
které měla udělat?

Jo, jenomže v tom je právě ten trik. Říkáš si, že počkáš, až vyřídíš
i tu nejposlednější věc na seznamu, a pořád to odkládáš. Protože po-

řád bude nějaká nejposlednější věc. Což by mohlo být v pořádku pro někoho, kdo má ten luxus, že může něco odložit o pár týdnů, o pár měsíců, nebo dokonce o pár let, až mu pak konečně dojdou výmluvy a je připravený se do toho pustit.

Jenomže Mara tenhle luxus nemá. V průběhu necelých čtyř let už nadělala Huntingtonova choroba, číslo jedna mezi ničiteli mozkových buněk, větší paseku, než na jakou mohli být s Tomem vůbec kdy připravení. Mohla to dokázat písemnou výpovědí z právnické firmy. Důkazem bylo i kdysi půvabné, sportovní tělo, které teď pomalu reagovalo a jen neochotně spolupracovalo.

Kdyby si dovolila prožít ještě jeden moment se svým manželem a dcerou, kdyby jela ještě jednou na místo, které musí vidět, mohla by se příštího rána probudit a zjistit, že už je příliš pozdě a její život řídí Huntingtonova choroba. A dostala by se do pasti – do děsivého meziprostoru, kde by nebyla schopna ukončit vlastní život, ale taky by doopravdy nežila.

Čas je proti ní. Další čekání už nemůže riskovat. Může to zvládnout do neděle, jak plánovala. Déle to však už odkládat nemůže.

Dlouze si lokla vody ze sklenice na nočním stolku a postavila se. Zhluboka se nadechla, natáhla obě ruce ke stropu a soustředila se na dveře do koupelny na protější zdi. Měla pokušení zdvihnout oči za rukama, tak, jak se ten pohyb měl provádět, ale už několikrát dříve ji takhle přemohla pýcha a podlaha z tvrdého dřeva nad ní vždy zvítězila. Napočítala do pěti, vydechla, trochu se předklonila a na dalších pět dob přitiskla dlaně k zemi. Pozdrav Slunci byl tak modifikovaný, že téměř nebyl k poznání, ale aspoň jí pročistil mluhu z mozku.

Sprcha přestala šumět, z koupelny vyšel Tom a sušil si tmavé vlasy ručníkem. „Dobré ráno,“ řekla a dívala se na jeho nahý trup. „Vidím, že sis oblékl to, co mám nejradši.“

Zasmál se a políbil ji. „Když jsem vstával, byla jsi úplně tuhá. Měl jsem v plánu zavolat vašim a poprosit je, aby přišli a dovedli Laks

na autobus.“ Pokynul hlavou směrem k posteli. „Ještě pořád jim můžu zavolat, jestli si chceš ještě pár hodin pospat.“

Laks. Maře se sevřelo hrdlo. Natáhla se ke komodě a opřela se o ni rukou, aby neztratila rovnováhu. Odvrátila se od manžela a předstírala, že rovná nějaké drobné mince a náušnice na komodě. Těžce polkla a pokusila se uvolnit krk, aby dokázala promluvit.

„Díky, ne,“ řekla. „Už jsem vzhůru. Dovedu ji na autobus. Musím se taky trochu rozhýbat. Potřebuju zařídit nějaké věci.“

„Nemusíš nic zařizovat. Můžeš mi napsat seznam a já ti cestou domů obstarám, co potřebuješ.“

Došel do šatny a natáhl si kalhoty od obleku a sáhl po košili. Tajně si přála, aby si vybral modrou, jenomže on natáhl ruku po zelené. Pokusí si zapamatovat, že má dát několik modrých košil dopředu, aby po nich sáhl ke konci týdne a ještě jednou zahlédla kobaltovou modř jeho očí.

„Jsem přece schopná si pár věcí obstarat, miláčku,“ poznamenala.

„Samozřejmě že ano. Jen to nepřeháněj.“ Snažil se mluvit přísným hlasem, ale z jeho výrazu bylo jasné, že ví, že Mara si nedá od nikoho poroučet.

Zapnul si pásek na třetí díрку a Mara potrásla hlavou. Za dvacet let nepřibral ani kilo. Možná byl spíš v lepší kondici a teď ve čtyřiceti naběhal víc kilometrů než ve dvaceti. V posledních deseti letech běhal každý rok maratón. Říkala si, že je to nejspíš i její zásluha, protože Tom běhal dílem i proto, aby zvládal stres.

Namířila si to ke dveřím a cestou se lehce dotkla jeho ramene. „Kafe?“

„Nemůžu. Za dvacet minut mám pacienta.“

O chvílku později už stála u kuchyňské linky a ucítila, jak kolem ní zezadu ovinul paže. Vsunula kapsli do kávovaru. Sypaná káva nyní většinou končila spíš na zemi než ve filtru.

Políbil ji na šiji. „Moc toho dneska nedělej. Vlastně nedělej nic. Zůstaň doma a povaluj se.“ Otočil ji obličejem k sobě a poraženecky se usmál. „Tak to aspoň nepřeháněj.“

Mara se dívala, jak mizí do garáže. Vší silou se snažila zklidnit dech a zamrkala, aby ji nepálily oči. Obrátila se ke kávovaru a donutila se soustředit na *kap, kap, kap*, jak se pomalu plnila konvice, na vůni lískových oříšků a na páru vycházející z přístroje. Postavila na linku hrníček, naplnila ho do poloviny a toužebně se na něj zadívala. Sice ji lákalo si maličko loknout, ale naučila se, že je lepší počkat a nechat kávu vychladnout. Nemohla důvěřovat svým rukám, že se nezachvějí, a pořád bylo lepší vyčistit skvrnu než se popálit. Už klidnější se vydala chodbou k pokoji své dcery a nakoukla do dveří. Z polštářů se ospale nadzdvihla hlavička a uvítal ji široký úsměv s dírou uprostřed na místě, kde ještě před nedávnem byly čtyři zuby. Z postýlky se ozvalo: „Mami!“

Mara se posadila na postel, rozpráhla ruce a holčička jí vlezla na klín a pevně se jí chytila kolem krku.

„Jé, ty ale krásně voníš.“ Mara zabořila obličej do dětských vlásků, čistých po včerejší koupeli. „Jsi připravená na další den ve školce?“

„Dneska chci zůstat s tebou, mami..“ Malé paže jí sevřely ještě pevněji. „Nepustím se tě. Nikdy.“

„Ani když tě... takhle... hrozně... zlechtám?“

Holčička se zhroutila v záchvatu hihňání, uvolnila sevření paží a Mara se jí tedy mohla vykroutit. Vstala, udělala pár kroků ke dveřím a s výrazem „maminka to ale opravdu myslí vážně“ ukázala na školní oblečení připravené na pojízdné židli v rohu pokoje.

„Tak jo, ospalče. Oblíkni se, učeš si vlasy a pak za mnou přijď do kuchyně. Autobus jede za třicet minut. Tatínek tě nechal spát trochu dýl.“

„Ou... kej.“ Holčička vstala, svlékla si pyžamo a namířila si to k židli.

Mara se opřela o dvevní rám a snažila se předstírat, že na dcerku dohlíží, aby mohla ukrást dalších pár vzácných vteřin, kdy může pozorovat holčičku, jejíž hubené, olivově zbarvené tělíčko jí stále ještě bralo dech.

Při oblékání Laks spustila jednu ze svých improvizovaných písní, které krok za krokem popisovaly, co právě dělá, a zpívaly se na její vlastní melodii. Tom s Marou tomu říkali „hudba skřítků“.

*A pak si oblíknu džíny,
s kytičkama na kapsách,
a růžový tričko,
co je tak bezký.*

Odstoupila od židle a s pažemi zdviženými nad hlavu udělala píruetu. Ruce se přitom snažila držet tak, jak to viděla u velkých děvčat v baletní škole. Nakonec udělala dramatickou pózu a vítězoslavně se na matku usmála. Mara se přinutila vykouzlit na chvějících se rtech úsměv, a protože nedůvěřovala svému hlasu, zdvihla ruku s nataženými prsty, aby ukázala, za kolik minut se má holčička objevit v kuchyni.

2.

Mara

KDYŽ SE MARA PŘED TĚMĚŘ ČTYŘMI LETY DOZVĚDĚLA SVOU diagnózu, zírala celou noc do temnoty, zatímco naprosto zničený Tom vedle ní sice spal, ale neustále sebou mlel. Dávno předtím, než první šedivé náznaky úsvitu zahnały inkoustově černou noc, Mara sama sobě slíbila, že si vybere datum a neustoupí od něj. Žádné změny názoru, žádné výmluvy.

Než to datum nastane, bude žít na plné pecky a bude mít své zbývající dny tak pod kontrolou, jak jen to bude možné. Ukáže Huntingtonovi, zač je toho loket, než nakonec vztyčí prostředníček, dá si svůj koktejl a odejde ze světa tak, jak v něm žila – podle svých pravidel. Rozhodně nedopřeje té kreténské nemoci uspokojení, že jí tohle vzala.

Volba data byla jednoduchá. Desátý duben, její narozeniny. Věděla, že Tom a její rodiče ji v ten den budou stejně oplakávat, a nepřipadalo jí tedy fér jim dávat druhý den, který by byl stejně smutný. Jenomže kterého desátého dubna, které narozeniny? Ne ty první po diagnóze, rozhodla se – určitě bude mít aspoň ještě jeden dobrý, naplněný rok, než se choroba posune do dalšího stadia. Druhé narozeniny jí připadaly ještě stále dobré. Ale o pátých už by mohlo být příliš pozdě.

Když pak toho dne první paprsky texaského slunce prosvitly mezi žaluziemi a strop jejich ložnice se změnil ze světle šedivého na bílý, Mara byla už rozhodnuta, že nejjistější plán bude zvolit nějaký symp-

tom, který je začátkem konce, varováním, že se nemoc posunula z počátečních stadií do pokročilejších. Jakmile se daný symptom objeví, počká do příštího desátého dubna a pak stáhne oponu.

Když čekala v kuchyni na Laks, přepadla ji náhlá vlna nevolnosti. Pevně se chytila okraje linky a doufala, že ji to přejde, než se dcerka objeví. Vší silou zavřela oči, ale stejně nemohla utéct před včerejškem, a udělalo se jí ještě hůř, když se jí pod víčky začalo odvíjet včerejší ráno.

Stála tehdy v obchodě před policií s cereáliemi. O pár metrů dál byl malý kluk a buclatou rukou se držel matky, která se shýbala pro něco v dolním regále. Chlapec se na ni plaše zazubil a ona se na něj taky usmála.

Zdvihl ruku a Mara na něj taky zamávala, když vtom bez nejmenšího varování pocítila nepotlačitelnou potřebu jít na záchod. Snažila se rychle vzpomenout, kde mají v obchodě toalety, a divila se, že má náhle tak naspěch. Než na to přišla, bylo už bohužel pozdě. Pomalu sklonila hlavu, aby si prohlédla světlešedé kalhoty na jógu, na nichž se v rozkroku objevila velká mokrá skvrna. Po vnitřní straně pravé nohy se jí táhla tenká tmavá čára. „Panebože,“ zašeptala. „To snad ne!“

Pokusila se zakrýt skvrnu dlaní, jenomže chlapec už viděl, co se stalo, a překvapením otevřel pusku, jako by říkal „Ó“. Mara se na něj znovu usmála, aby ho uklidnila a naznačila, že se vlastně nic nestalo – že to hlavně není nic, o čem by musel povídat své mamince. Nebyla však schopna promluvit, a tak si alespoň položila prst na rty. Jenomže v tu chvíli se chlapcova matka narovnala a kluk ji zatahal za ruku a ukázal na Maru: „Mámo! Táhleta paní si nestihla včas zajít na nočník!“

Maře přímo hořel obličej. Sáhla po mikíně, kterou vždycky měla v nákupním vozíku, protože v obchodě byla velmi silná klimatizace, ta tam však nebyla. Zapomněla ji v autě. Zoufale hledala něco, čím by se mohla zakrýt.

Chlapecova matka nasadila nevzrušený výraz člověka, který se snaží nereagovat, roztrhla balík papírových utěrek ze svého nákupního vozíku a se synem v patách se blížila k Maře. „Nekoukej tak,“ zašeptala synkovi.

Avšak chlapcovy oči se nemohly odtrhnout od Mařiných mokřých kalhot. Když přišli blíž, stiskl si palečkem a ukazováčkem nos. „Blééé!“

Maminka na něj varovně sykla. „Briane!“ Došla k Maře a natáhla ruku s hromadou papírových utěrek. „Když si to třeba osušíte?“ Navzdory neutrálnímu výrazu měla obličej celý rudý a nos se jí téměř neznatelně zachvěl. „Mohla bych vám z auta donést deku, ale,“ zvažovala a pokývla hlavou směrem k synkovi, „než s ním dojdu až tam a zase zpátky...“

„Děkuju vám,“ zašeptala Mara a natáhla ruku pro papírové utěrky. „Tohle se mi ještě nikdy nestalo.“ Sušila si kalhoty a Brian tahal matku za ruku. Za chvilku zvedla zvlhlé, zahanbené oči a setkala se se ženíným laskavým, soucitným pohledem. „Nemusíte tu čekat. Nechci, aby z toho byl váš syn rozrušený.“

„To je v pořádku,“ řekla žena a utrhla další papírové utěrky. Mara se rozhlížela, kam s použitými papíry, a nakonec si je nacpala do kabelky. Kluk zděšeně zalapal po dechu a ještě urputněji táhl maminku pryč. Ta si kroutícího se kluka přitáhla k boku, položila mu dlaň na hlavu, aby neutekl, sklonila se, až měla rty těsně vedle jeho ucha, a zašeptala mu: „Tahle hodná paní potřebuje pomoc, takže my jí pomůžeme.“

„Ale...“

„Psst! Už ani slovo.“

Mara si přestala otírat kalhoty, zdvihla hlavu a pootevřela ústa. Chtěla jim říct, že vypila příliš mnoho kávy. A to ještě měla spoustu vody na zapití všech těch prášků. A proteinový koktejl, který ji Tom nutil pít každé ráno, aby si udržela váhu. Navíc ji rozptýlil dlouhý seznam věcí, které má zařídít. Během několika minulých hodin si jaksi nestihla zajít na záchod.

Stiskla rty. Nebude přece někoho obtěžovat svým příběhem. Sklopila zase hlavu a zoufale otírala kalhoty, ale k ničemu to nebylo. Látky byla příliš světlá a skvrna příliš tmavá. A teď na ní navíc všude byly kousičky bílého papíru z utěrek. „Myslím, že to takhle nepůjde,“ řekla ženě. Projela jí ostrá vlna ponížení, když se slyšela, jak v zoufalství promluvila vysokým, ukňučeným tónem. Dívala se na mokré papírové utěrky ve své dlani. Bude potřebovat pořádnou sprchu se spoustou mýdla, aby se toho zápachu zbavila.

Opět se podívala na kluka, z jehož ohrnutých rtů bylo zřejmé, jak je znechucený. Děkovala Bohu, že je tu sama a svědkem jejího ponížení jsou jenom cizí lidé. Co kdyby tu s ní byla Laks? Nebo Tom? Při té myšlence prudce zbledla a musela se přidržet vozíku, aby neupadla. „Hrozně mě to mrzí,“ pronesla a pohlédla z matky na syna.

„Co to s ní je?“ zašeptal Brian a jeho matka s Marou na sebe krátce pohlédly a beze slova se shodly na tom, že si chlapcovy otázky nebudou všimát.

„Je zlatíčko,“ pronesla Mara, protože nechtěla, aby se žena cítila kvůli chlapcově reakci nepříjemně. Kdo by mu to mohl taky mít za zlé? „Dělám to hrozně nerada, ale nechám tu ten vozík a poběžím k autu.“

„Já ty věci vrátím zpátky do regálů,“ nabídla se paní. Ukázala na Mařiny kalhoty a poznamenala: „Vlastně už je to o trochu lepší.“

Její úsměv byl však poněkud umělý a Mara měla pocit, jako kdyby byla dítě, které si samo ostríhalo vlasy, a někdo mu blahosklonně řekl, že je to „hezke“.

„Děkuju vám za laskavost,“ pronesla Mara tiše. „Mrzí mě to.“

„To je úplně v pořádku. Opatrujte se.“

Mara odcházela uličkou mezi regály a slyšela, jak žena přehnaně veselým hlasem předčítá nahlas seznam věcí, které má nakoupit, aby nebyl slyšet dětský hlásek vedle ní, který se nepochybně ptá své matky, co to bylo za bláznivou ženskou s kabelkou plnou počuraných papírových utěrek.

Cestou kolem pokladen se přiměla držet hlavu vzhůru. Když došla na parkoviště, chvěly se jí rty a cítila, jak se jí svírá hrdlo, což byla jasná předzvěst blížících se slz. Zhroutila se do auta a zavřela dveře skoro dřív, než stačila dovnitř vsunout nohy. Sesula se na sedadle a zakryla si obličej rukama.

„Panebože, panebože. Ach jo, panebože.“

Lomcovaly jí vzlyky a stěží lapala po dechu. Když už byla tak vyčerpaná, že nedokázala zpřímá sedět, padla dopředu hlavou na volant. Zůstala v téhle pozici, ohnutá a vzlykající, ještě asi hodinu a v duchu si stále dokola mučivě zpomaleně přehrávala tu ponižující nepříjemnou příhodu z obchodu, a pokaždé si přála, aby to bývalo skončilo jinak.

Nakonec už bylo její tělo tak zničené, že nebylo schopné prolévat slzy ani vydávat nějaké zvuky, a Mara si matně uvědomovala, že poblíž zastavují auta. Zaslechla zvuk rádia, bouchajících dveří, dětí, volajících na rodiče. Ještě chvilku si dopřála odpočinek s opřenou hlavou, pak se narovнала, otřela si tváře a nos do rukávu a podívala se na sebe ve ztěšném zrcátku.

„Tak a je to jasné,“ oznámila vážně napuchlým, zarudlým očím, které na ni upřeně zíraly. „V neděli mám narozeniny. Tak teda do neděle.“

Pět dní od dnešního rána. Tak málo času. Ale začala se připravovat už skoro před čtyřmi lety, za rozbřesku, kdy ležela vedle svého muže, stanovila si termín a slíbila si, že si nedovolí žádné výmluvy, které by jí umožnily to nedodržet.

Od té doby si vychutnávala každou chvíli, jako kdyby byla poslední. Byly to velké události: narozeniny dcerky, Díkůvzdání, Vánoce, výročí svatby. A pak tu byly drobné momenty: jak vaří s mámou, pozoruje tátu, jak čte Laks pohádky před spaním, jak sedí na lavičce před domem, pouští bubliny a Tom a Laks se předhánějí, kdo je dřív chytí. Říkala si, že po těch obyčejných událostech se jí asi bude stýskat nejvíc.

„Mami?“ Laks vešla do kuchyně s batůžkem přes jedno rameno, přesně tak, jak ho nosí velké děti v autobuse, a natáhla se po sáčku s obědem pro baletky, který ležel na lince. „Nezapomnělas mi tam zase přibalit sušenku, že ne?“ Podezřívavě se na maminku dívala, otevřela balíček a nakoukla dovnitř. Spokojeně zase sáček zavřela a natáhla ruku. „Tak jsi připravená?“

Nad pravým uchem jí trčel chomáč vlasů. Byl to důsledek nehody s lepidlem, která se přihodila před týdnem. Laksina nejlepší kamarádka Susan jí omylem trochu opatlala vlasy a ve snaze svou chybu napravit jí ulepené prameny ostrihala dětskými nůžkami. Od té doby se Mara párkrát pokusila holčičku přimět, aby si dala vlasy do culíku a tak zakryla vystříhané místo, avšak každý pokus skončil hádkou a slzami a Mara to vždycky vzdala. Při pohledu na dcerku, ježatou, bezzubou a krásnou, měla Mara pocit, že se jí v krku udělal knedlík veliký jako pěst.

Jak může být vůbec někdy připravená?

Jenomže právě proto si ten slib dala. Aby to provedla, ať bude připravená, nebo ne.

„Nedám si je do culíku, mami,“ prohlásila Laks a maličko, avšak rozhodně vystrčila bradu. Byla to přesná kopie matky, i když spolu neměly žádné společné geny, jak často poznamenal Tom. „Tahá mě to za vlasy. Už jsem ti to přeci říkala.“ Položila si dlaň na čelo a stáhla kůži dozadu, aby ukázala, jak to myslí.

Mara si odkašlala a vstala. „Já vím,“ řekla. „Nepřemýšlela jsem o tvých vlasech, jen jsem ti dost rychle neodpověděla.“

„Aha,“ kývla uklidněná Laks. „Jsi teda připravená?“

Mara ji políbila na temeno hlavy, něžně přejela po štětinách nad uchem a pak ji vzala za ručičku. „Ano, kočinko, už jsem připravená.“